

dele og ordne Stoffet i Td. 1840 §§ 41 og 42 paa en noget forskjellig Maade, navnlig saaledes, at ethvert af de 2 ovennævnte forskjellige Hovedtilfælde af Bedrageri blev omhandlet i en særskilt Paragraph. I den første Paragraph vilde da blive at nævne ikke blot det i Td. 1840 § 41 omhandlede, tilligemed et Par andre, nedenfor nærmere berørte, i det practiske Liv ikke sjældent forekommende, Tilfælde, men tillige af det i Td. 1840 § 42 omhandlede 6 Tilfælde, det næstförmældte, at Nogen svigagtig modtager Penge eller Gods, som en anden paa Grund af urigtig Kundskab til Omstændighederne troer sig pligtig at betale eller afgive til ham, samt det 3die og 4de Tilfælde, at Nogen fremkommer med opdigtede Forbringelser eller med Forbringelser, der allerede ere afgjorte, idet han svigagtig nægter den stedfundne Tilbagegivelse eller Betaling, medens den 2den Paragraph vilde komme til at omfatte de andre 3 i Td. 1840 § 42 omtalte Tilfælde, at Nogen underlægger Gods, der tilhører et Dødsbo osv., fragaar Modtagelsen af, hvad der er ham betroet, eller i Bedragerist Hensigt berøver en Anden Midlerne til at gjøre en lovlig Fordring gjældende eller til at værges sig imod en ulovlig Fordring. Imod en saadan Deling kan imidlertid gjøres flere, formæentlig ikke lidet vægtige, Erindringer. For det første er det ingenlunde klart, at den Paagjældendes Forhold i alle de under den tilsigtede 2den Paragraph henhørende Tilfælde opløses sig i en svigagtig Fragaar eller Nægtelse for at tilvende sig en fortsat Besiddelse af fremmed Gods, hvilket navnlig ikke kan siges med Hensyn til det sidstnævnte, og neppe heller ubetinget med Hensyn til det førstnævnte Tilfælde. Dernæst vil en saadan Deling føre til en mindre heldig Afstillelse af nærbestegtede Tilfælde, det Tilfælde, at Nogen berøver en Anden Midlerne til at værges sig imod en ulovlig Fordring, synes saaledes navnlig at staa i naturlig Forbindelse med Fremsettelsen af opdigtede Forbringelser eller af Forbringelser, der allerede ere afgjorte, ligesom det Forhold, svigagtig at nægte en steet Betaling eller Tilbagegivelse, efter dets hele criminelle Charakter er meget nær beslægtet med at fragaar Modtagelsen af, hvad der er betroet til Vaan osv.,

idet begge disse Tilfælde gaae ud paa at vælte Beviisbyrden over paa Modparten. Endelig turde det være naturligere, forsaavidt man vil gjøre Stoffet i Td. 1840 §§ 41 og 42 til Gjenstand for 2 Paragrapher, at begrunde Afstillelsen paa det i practisk Henseende meget vigtigere Moment, om det i de enkelte Tilfælde til Begrebet om fuldbyrdet Bedrageri efter Forholdets retlige Natur findes at burde udfordres, at den tilsigtede ulovlige Fordeel er erhvervet, eller om det skal ansees for tilsvæffet, at den Paagjældende til dette Niemed har anvendt visse bedrageriske Midler. Det er imidlertid aabenbart, at det i de 2 i Td. 1840 § 42 omtalte Tilfælde, der skulde henføres under den første Paragraph, nemlig at Nogen fremsetter opdigtede Forbringelser i et Dødsbo osv. eller Forbringelser, der allerede ere afgjorte, ikke saaledes som Bestemmelserne, desangaaende i Td. 1840 ere affattede, forudsættes som nødvendigt, at den ulovlige Fordeel er opnaet, og forsaavidt der kunde være Spørgsmaal om at forandre disse Bestemmelser derhen, at den fulde Bedrageristraf først skulde være anvendelig, naar den Paagjældende igjennem Fremsettelsen af den urigtige Forbringelse havde fravendt Andre Penge eller Gods, turde det vistnok være overveieende Betænknelighed ved en saadan Forandring af den ruggjældende Regel i saa Henseende. Om man nemlig end i Almindelighed, i Righed med hvad der gjælder om Tyveri, maatte ansee det for rigtigt at opstille den Regel med Hensyn til Bedrageri, at det til Begrebet om Forbrydelsens Fuldbyrkelse udfordres, at den Paagjældende har tilføiet den Forurettede en Skade eller selv opnaet en Fordeel. — et Punkt, med Hensyn til hvilket der ikke er lidet Uoverensstemmelse imellem de forskjellige fremmede Straffelove. — er det dog ganske vist, at denne Regel i flere Tilfælde af Bedrageri ifølge Forholdets Beskaffenhed maa væsentlig modificeres, naar ikke Retssikkerheden skal udsættes for stor Fare. Dette gjælder ikke blot om Fallit, men ogsaa med Hensyn til Besvigelse af Forsikringsanstalterne og svigagtig Fallit, og Spørgsmaalet er da, om det ikke er practisk rigtigere at stille Begrebet om de 2 nævnte særlige Bedrageritilfælde saaledes, at Forbrydelsen konstitueres ved den bedrage-